

SLAG OF STOOT

Ander werk van Meghan Quinn

BRENTWOOD

Op slag verliefd (2020)

Van slag (2021)

Sla je slag (2021)

Brentwood Boys: de epiloog (2021)

Tegenslag (2022)

Verboden terrein (2023)

MEGHAN QUINN

Slag of stoot

Vertaald door Jeannet Dekker

AMSTERDAM · ANTWERPEN

PROLOOG

Maddox

Heb je ooit iets gezegd waarvan je spijt kreeg?

Van die dingen die je een uur later nog niet was vergeten?

Die je bleven dwarszitten, ergens diep vanbinnen gingen gisten en vervolgens je botten in sijpelden en zo diep je merg in kropen dat je alleen nog maar kon denken aan wat je had gezegd? En dat je wenste dat je die woorden had kunnen terugnemen zodra ze je mond uit rolden?

Dat heb ik nu.

Ik heb zo'n spijt.

Ze zeggen altijd: 'Je moet nergens spijt van hebben, je bent nu eenmaal wie je bent.' En dat op zo'n zeikerig, nasaal toontje, ken je dat?

Nou, zulke mensen, van die lui die nadat je een knots van een fout hebt gemaakt gaan zeuren dat achter de wolken de zon schijnt... Die zeggen dat alleen maar omdat ze het zelf dag in, dag uit verkloten.

Want zeg nou zelf, welk normaal mens heeft nooit ergens spijt van? Niemand. Er is altijd wel iets wat je hebt gedaan, ooit, vroeger, waardoor je blijft denken: 'Stel dat ik het toen anders had aangepakt?'

Daar lig je 's nachts wakker van.

Je vraagt je af wat je bezielde, waarom je opeens niet meer nadacht, hoe je dat in godsnaam je bek uit kreeg. Waardoor je hele leven opeens een compleet andere richting insloeg.

Dat is mij dus overkomen. Verdomme.

Het ging allemaal zo goed.

Het was mijn tot dan toe beste seizoen als pitcher voor de Rebels, de ploeg waarvoor ik door het vuur ga. Ik kon met al mijn teamgenoten goed opschieten, zelfs met de beruchte Cory Potter, die na het vorige seizoen nogal wat opzien baarde. Ik moet zeggen, die vent is echt een baas. Ook kon ik iedere meid het bed in krijgen en dat is altijd een voordeel als de adrenaline elke dag met liters tegelijk door je lijf kolkt, zeker op wedstrijddagen. Seks zonder verplichtingen.

Geen enkele.

Ja, ik heb weliswaar een vast clubje vrouwen die ik kan belen, maar dat heeft iedere speler in de profcompetitie. Je moet een uitlaatklep hebben. Zelfs de aanbiden Cory Potter had zo'n lijstje voordat hij Natalie tegenkwam.

Ik had een geweldig leven en toen veranderde dat opeens. Met een noodgang.

Voordat ik doorhad wat er gebeurde, lag er zuivel in mijn koelkast die niet door een koe was gemaakt, maar van haver. What the fuck? Havermelk? Laat eens zien waar de tepel van een havervlok zit.

Mijn tandenborstel is nu van bamboe en smaakt daardoor naar houtsplinters, en ik moet tandpasta in de vorm van tabletten gebruiken, en geen tube, want blijkbaar zijn die tubes verantwoordelijk voor gigantische afvalbergen.

Het duurzame wc-papier bij mij thuis valt tussen mijn vingers uit elkaar en is zo waardeloos dat elk toiletbezoek een complete nachtmerrie is geworden.

En er zit godverdomme een hond met drie poten op mijn bank, met een jasje aan en een stropdas om, die Herman heet.

Ik heb geen privacy meer, ik kan me amper herinneren hoe vlees smaakt en Herman kan daar alleen maar een beetje zitten staren. En voor zo'n kutbeest met drie poten is hij behoorlijk slinks. Ik kom de douche uit en daar zit hij en staart me aan.

Ik word wakker... en hij staart me aan.

Ik probeer zo'n rotbroodje tempé te maken... en hij staart me aan.

En elke keer dat ik tegen hem zeg dat hij normaal moet doen of moet oprotten of een nieuwe hobby moet zoeken, geeft hij geen krimp.

Hij blijft me gewoon aanstaren!

Ik kan er godverdomme niet meer tegen.

Ik word er compleet gestoord van en ik weet het niet... Misschien komt het omdat ik voor mijn gevoel al eeuwen niet meer heb geneukt, of omdat mijn burgers nu van nepvlees zijn gemaakt, of misschien omdat ik dingen moet doen die ik niet wil doen. Hoe dan ook, er moet iets gebeuren, want ik weet zeker dat er straks taugé uit mijn oksels groeit omdat ik zoveel van die veganistische troep moet eten.

Jezus.

Eén telefoontje.

Meer was er niet nodig.

Eén stom telefoontje van de enige tegen wie ik geen nee kan zeggen: de belachelijk mooie, vrijgevochten vrouw die al mijn hele leven mijn beste vriendin is en dat altijd zal blijven.

Maddox

‘Wat ga jij vanavond doen?’ vraagt Lincoln, mijn beste vriend, die godzijdank een paar seizoenen geleden de overstap naar de Rebels heeft gemaakt.

Ik leun achterover tegen mijn locker en slaak een diepe zucht. Wat een avond, wat een wedstrijd. Spannend tot op het laatste moment, toen Cory er eentje rechts het veld op sloeg en Marcus, onze man op het derde honk, daardoor de thuisplaat kon halen. Onze kampioenstitel van vorig jaar verdedigen is niet gemakkelijk, maar we staan er halverwege het seizoen nog steeds goed voor.

‘Ik denk dat ik op weg naar huis een steak haal en Tess bel. Jij ook?’

Lincoln schudt zijn hoofd. ‘Ik heb een date.’

‘Meen je dat?’ Ik ga rechtop zitten. ‘Een echte?’

‘Zijn er nog andere soorten?’ Lincoln lacht.

Ik trek de handdoek van mijn hoofd en haal een hand door mijn vochtige haar. ‘Dates om alleen maar te neuken.’

Lincoln schudt lachend zijn hoofd. ‘Man, je kunt veel meer doen met een meisje. Wat dacht je van intimiteit? Elkaar beter leren kennen? Iemand vinden die je gelukkig maakt? Moet je ook eens proberen.’

‘Nee, niet nodig,’ antwoord ik terwijl ik mijn jeans aantrek.

‘Zeker weten? Want moet je Potter en Orson zien, man. Die hebben een geweldig seizoen sinds ze hun grote liefde hebben gevonden.’

Ik blijf staan en kijk Lincoln aan. ‘Wil je nu beweren dat ik een beroerd seizoen heb? Want ik heb maar drie keer verloren.’ Ik

steek drie vingers op. ‘Drie. Als het mij vraagt is dat een behoorlijk goed seizoen.’

‘Ja, maar twee van die keren was het een bloedbad en was je in de derde inning uit.’

‘Jezus, mag ik ook eens een mindere dag hebben? En ik ga echt niet beter spelen door een of andere meid. Dat weet jij ook wel. Waarom maak je je daar trouwens druk over?’

‘Omdat je sinds Jamie geen relatie meer hebt gehad. Misschien is het weer eens tijd, snap je?’

Is Lincoln bezopen? Waar komt dit opeens vandaan? Oké, hij komt er eerlijk voor uit dat hij op zoek is naar de ware en dat duurt al jaren – al kan ik waarschijnlijk binnen een seconde zijn soulmate aanwijzen – en het levert hem vooral gebroken harten op, maar mij met zijn idealen om de oren slaan? Dat is niks voor hem.

Ik steek mijn armen in mijn T-shirt en trek het over mijn hoofd. ‘Waarom probeer je mij in godsnaam aan het daten te krijgen?’

Lincoln haalt zijn schouders op. ‘Een dubbeldate kan best leuk zijn.’

Ik onderbreek het aanbrenge van mijn deo. ‘Neem je me nou in de maling of zo? Ik moet van jou daten omdat jij graag een dubbeldate wil?’

Weer haalt hij zijn schouders op, maar nu met een spottend lachje. ‘Ik heb gehoord dat dat erg leuk is.’

‘Fuck, man.’

Hij lacht weer.

‘Vraag dan of Potter of Orson meegaat, maar laat mij er verdomme buiten.’ Ik draai de dop op mijn deo, smijt die in mijn locker en pak de sleutels van mijn Mustang Boss 429, bouwjaar ’69. Mijn motor mocht vandaag thuisblijven. Dan prop ik mijn portefeuille in mijn achterzak.

‘Het zou echt lachen zijn om jou op een date te zien. Lekker ongemakkelijk en zo.’

‘Je bent een fijne vriend,’ merk ik vol sarcasme op. Ik kijk eindelijk op mijn telefoon. Eén berichtje maar, van Kinsley. Ik glimlach in mezelf. ‘Tot later.’

‘Dus het is nee tegen dubbeldates?’

Over mijn schouder zeg ik: ‘Een keihard nee.’

Op weg naar buiten geef ik een paar jongens een boks en vervolgens bots ik tegen Cory Potter op, die ook naar zijn auto loopt.

Het vorige seizoen... Fuck, ik weet niet eens hoe ik dat moet uitleggen. Toen Cory twee jaar geleden opeens halverwege het jaar bij de Rebels kwam was ik ontzettend pissig. Daar ben ik eerlijk in. Ik wist dat het bedrag dat ze voor hem hadden betaald een flinke hap was uit het budget voor de aankoop van meer spelers. We speelden dat seizoen beroerd en iedereen dacht dat hij het tij wel even zou keren. Spoileralert: dat deed hij dus niet. Tot overmaat van ramp was hij supporter van de Bobbies, onze grote rivaal hier in Chicago, en daarom wilde ik niks met die veel te duurbetaalde lamzak te maken hebben. Pas toen ik na het seizoen van de andere jongens hoorde hoeveel tijd en energie hij in zijn sport steekt, draaide ik een beetje bij.

Inmiddels zijn we goede vrienden en hij heeft het aan mij te danken dat het weer aan is met zijn vriendin. Ze gaan in november zelfs trouwen. Zodra ik de kans krijg, wrijf ik hem onder de neus dat hij en Natalie weer een setje zijn. Dat lacht hij dan weg, maar ik zie de dankbare blik in zijn ogen.

‘Op weg naar huis?’ vraagt Cory.

‘Ja. En jij?’

Hij knikt. ‘Natalie heeft een toetje gemaakt dat ik van haar moet proeven.’

We lopen door de gang naar de deur die uitkomt op de parkeerplaats voor het team. ‘Is het echt een toetje?’

Cory lacht fijntjes. ‘Dat weet je nooit met haar. Soms is het inderdaad een bakblik vol brownies, gegarneerd met karamel en noten, en soms zit ze naakt op het aanrecht te wachten.’

Ik schiet in de lach. ‘Vertel je dat ook aan haar broer?’ Jason Orson, onze catcher en o zo gevoelige grappenmaker, is de broer van Natalie. Toen Cory en Natalie iets kregen, kwam voor hem een droom uit, want door zijn obsessie voor Cory lijkt hij net Kathy Bates in *Misery*.

‘Soms wel.’ Cory grinnikt in zichzelf. ‘Om hem aan het huilen te krijgen.’

‘Man, dat zou ik ook doen. Mijn toekomstige zwager fokken, dat is een levensdoel op zich.’

‘Het is echt lachen.’ Hij houdt de deur voor me open en we lopen allebei naar de schamel verlichte parkeerplaats, die tot aan het vertrek van de laatste speler wordt bewaakt.

‘Nog een paar weken, dan is het weer tijd voor het sterrenteam,’ zeg ik. Ik zie dat onze auto’s naast elkaar staan. ‘Ik ben blij dat ik dan een paar dagen vrij heb en niet hoeft te pitchen.’

‘Ja, ik had ook nee moeten zeggen, maar toen ze me na dat gezeik van vorig jaar voor het sterrenteam vroegen... Daar wil ik van genieten.’

‘Aandachtshoer.’

Hij ontkent het niet, maar haalt slechts zijn schouders op. ‘De baas heeft aandacht nodig.’

Ik rol met mijn ogen vanwege Cory’s bijnaam. ‘Je wordt veel te arrogant. Ik moet je maar weer stevig aanpakken.’

‘Kon je dat maar.’ Hij haalt zijn auto van het slot. ‘Tot morgen.’

‘Tot morgen.’ Ik steek mijn sleutel in het slot en maak ook mijn auto open.

Afgezien van een paar nieuwelingen die hun grote aankoop nog moeten doen ben ik de enige in het team met een auto die ouder is dan twee jaar. Toen ik nog klein was, nam mijn vader me, als hij tenminste nuchter was, na een honkbalwedstrijd soms mee naar een autoshow, of soms zelfs ervoor. We liepen dan samen rond en hij vertelde me wat die wagens onder de motorkap hadden. Ik moet een jaar of twaalf zijn geweest toen mijn oog op een zwarte Mustang viel. Ik weet nog dat ik zeker een uur bezig ben geweest die auto van alle kanten te bekijken. Ik prentte de naam in mijn geheugen, nam er foto’s van en zei tegen mezelf dat ik, als ik ooit prof werd, er zo eentje ging kopen.

En dat heb ik gedaan.

Het klinkt fantastisch als ik tijdens een ritje door Chicago die krachtige V8 met 375 pk hoor ronken en de uitlaat hoor knetteren.

Ik leg mijn telefoon en mijn portefeuille op de stoel naast me en klik net mijn gordel vast als het scherm oplicht door een berichtje van Kinsley.

Je moet me vandaag bellen, Maddie, anders is de vriendschap voorbij.

Lachend om dat loze dreigement start ik de motor. Ik bel haar wel als ik thuis ben.

‘Je mag blij zijn dat je me vanavond hebt gebeld.’ Kinsleys vertrouwde melodieuze meisjesstem zweeft vanuit de speaker van mijn telefoon naar me toe. Ik lig op de bank, met in mijn ene hand een schetsboek en in mijn andere hand een potlood.

‘Je dreigde nogal, Kinny.’

‘Klopt, ja.’ Ze klinkt zogenaamd boos. Dat is niet echt, dat weet ik, want we kennen elkaar al sinds ons vijfde. Buren, beste vrienden – een wonder, die vriendschap, omdat we zulke andere interesses hadden – die elkaar door en door kennen. Wanneer ze echt kwaad is, trilt haar stem. Ze is zo iemand die van woede in huilen uitbarst omdat haar lijf geen andere manier kent om die emotie te uiten.

‘Wat is er?’ Ik krabbel wat in mijn schetsboek en teken tijdens ons gesprek haar gezicht, uit mijn geheugen.

‘Wat er is? Meen je dat? Maddox, je hebt ons maandelijks praatje gemist. Dat kan gewoon niet.’

‘Drukke agenda, lieverd, dat weet je.’

Ze lacht sarcastisch. ‘Wie was het... Katrina? Of Tess? O wacht... ik kijk even in mijn agenda.’ Ze valt stil en ik blijf glimlachen terwijl ik de omtrek van haar oog teken, waarbij ik haar ooglid iets dikker aanzet vanwege die donkere wimpers die haar prachtige groene ogen omlijsten. ‘Als ik het juist heb opgeschreven was het Yasmin.’

‘Jezus, waarom hou jij dat bij?’

‘Heb ik gelijk of niet?’

Ik rol met mijn ogen, hoewel ze dat natuurlijk niet kan zien, en zeg: ‘Ja, het was Yasmin.’

‘Ik wist het wel,’ fluistert ze. ‘Die achterlijke Yasmin met haar lange zwarte haar. Die gooide drie maanden geleden ook de planning al overhoop.’

‘Echt waar?’ Ik voel me een beetje schuldig omdat ik blijkbaar twee telefoontjes heb gemist. De derde zaterdag van de maand. Dat hebben we ‘in steen gehouwen’ toen we nog op de middelbare school zaten en ik de kans kreeg om prof te worden. Ze was bang dat ik haar zou vergeten, ik zei dat dat nooit ging gebeuren, en dus beloofden we om elkaar elke derde zaterdag van de maand te bellen. Tien jaar later doen we dat nog steeds, al zitten we er af en toe een dagje naast.

‘Ja. Ik bedoel, ik snap het wel, ze heeft geweldige tietten, maar zeg nou zelf, Maddox, is een stel tietten belangrijker dan onze vriendschap?’

‘Nou...’

‘Dit vraagt om een glitterbom. Je wil er toch niet weer eentje thuisbezorgd krijgen?’

‘Jezus, nee. De laatste keer kreeg ik die rotzooi in mijn neus. Ik heb nog dagen lang glitter lopen niezen.’

‘Net goed. Gelukkig was het biologisch afbreekbaar, dus het is waarschijnlijk gewoon opgelost in je snot.’

Ik verplaats mijn potlood naar haar andere oog en schenk speciale aandacht aan de glans in haar iris die ik me zo goed kan herinneren van haar laatste bezoek. ‘Fijn om te weten dat jouw glitterbom nu deel van mij is.’

‘Gewoon een subtiele manier om je te helpen herinneren dat ik altijd bij je ben.’

Ik grinnik. ‘Er was niks subtiels aan dat ding.’

Ze lacht ook, een geluid als een warme deken die om me heen wordt gewikkeld. Ik heb haar al ontelbare keren horen lachen, maar ik krijg er nooit genoeg van. Het is als thuiskomen, zo is het met Kinsley altijd.

‘Vertel eens hoe het met je gaat. Je doet het goed op de werp-
heuvel, dat is duidelijk. En wat stond je laatst te zweten! Ik ging
bij elke close-up over mijn nek.’

‘Nou, het is weer een fijn gesprek.’

Ze lacht opnieuw.

‘Dat krijg je als je keihard werkt, Kinsley. Daar ga je van zweten.
Moet je ook eens proberen.’

‘Man, man, wat ben jij vandaag gevoelig. Slik je die vitaminen
die ik je heb gestuurd? Daar hoor je een beter humeur van te krij-
gen.’

‘Die stonken een uur in de wind. Ik heb ze weggegooid.’

‘Wat?’ krijgt ze aan de andere kant van de lijn. ‘Maddox, wat
een verspilling.’

‘Grapje. Ze liggen in de kast. Onaangeroerd, dat wel.’ Ik schets
haar neus, die ik al zo vaak heb bekeken. Het puntje staat een
beetje omhoog. Een wipneusje, zeg ik altijd tegen haar.

‘Nou, maak ze maar eens open, ze doen je vast goed,’ zegt ze
verontwaardigd.

Ik grijns. Ik vind het heerlijk dat ik haar zo gemakkelijk op de
kast kan jagen.

‘Zijn er verder nog spannende dingen gebeurd?’

‘Niet echt. Ik sla de wedstrijden van het sterrenteam dit jaar
over. Ik heb behoefte aan een pauze, geloof ik.’

‘Ik vroeg me al af hoe dat zat. Ga je nog weg? Zin om een paar
dagen naar Michigan te komen?’

‘Het wordt een thuisvakantie, lieverd. Sorry.’

‘Hè, ik wist wel dat je dat ging zeggen. Het is maar goed dat
verder niemand weet hoe je echt bent. Ze zouden zich allemaal
kapot schrikken als ze horen dat die rebelse gast met al die tattoos
eigenlijk een lieve knuffelbeer is die het liefst thuiszit met een be-
ker warme chocolademelk met marshmallows en een schetsboek
op zijn schoot.’

‘Het zou heel fijn zijn als dat niet wijd en zijd bekend wordt.’

‘Geen zorgen, stoere gast, ik hou je imago intact.’

‘Dank je.’ Hartvormige lippen met hoekjes die als vanzelf een

klein beetje omkrullen, alsof ze een permanente glimlach op haar gezicht heeft. Dat is me in de loop der jaren opgevallen, dat haar mondhoeken altijd een beetje naar boven wijzen. Dat maakt haar zo bijzonder, dat eeuwige optimisme. 'En jij? Nog nieuwe jongens over wie ik meer moet weten?'

'Nee, tenzij je het over heren met vier poten hebt.'

Kinsley werkt voor het dierenasiel in onze geboorteplaats. Ze is zo'n meisje dat elk dier opneemt dat haar pad kruist. Zo'n voedend, genezend Moeder Aarde-type dat alle beesten wil redden, van rupsen tot verdwaalde koeien die ze langs de kant van de weg tegenkomt.

Ja, dat hoor je goed, koeien. Omdat ze wist dat haar ouders boos zouden worden als ze een kalf mee naar huis zou nemen, bracht ze het naar mijn huis, zodat 'Bessy' in elk geval die nacht een warm plekje had en zij ondertussen een reddingsplan kon bedenken. Het eindigde ermee dat ik tijdens een winterse nacht in de schuur van mijn ouders een deken moest delen met een stinkend stuk rundvee.

'Helemaal niemand?'

'Nou ja, weet je, mijn behoeften als vrouw worden af en toe bevredigd door Stan van de veevoederhandel.'

Ik kreun. 'Jezus, toch niet Stan? Dan leg je de lat wel erg laag.'

'Je bent blijkbaar vergeten dat ik in Nergenshuizen woon. Ik heb hier qua bedpartners niet veel te kiezen. En ook niet qua vrienden...' mompelt ze. Ik weet dat dat een van haar bezwaren is tegen het stadje waar we zijn opgegroeid. Iedereen is weggetrokken, ik ook, dus ze heeft alleen nog haar moeder. En blijkbaar Stan.

'Maar Stan...'

'Hé, ik kraak jou ook niet af omdat je er een halve harem op na houdt, dus ga niet zeuren omdat ik met Stan aan mijn trekken kom, oké?'

'Oké. Het is trouwens geen harem.'

'Jawel,' zegt ze.

Ondertussen begin ik aan haar kapsel. Ik wou dat ik haar natuurlijke blonde haar goed kon weergeven, met die gouden glans die in de zon bijna wit lijkt.

‘Ik zit trouwens een beetje in een lastige situatie.’

Ik hou mijn potlood stil en kijk naar mijn telefoon. ‘Hoezo, lastig? Jij weet altijd alles op te lossen.’

‘Ja, dat probeer ik nu ook, maar het gaat niet. Ik zit er behoorlijk mee en misschien kun jij me helpen.’

‘Je weet dat je voor oplossingen niet bij mij moet zijn, maar ik kan het proberen. Wat is er?’

‘Nou, je weet dat ik al een tijdje weg wil uit Woodland, maar dat gaat nogal lastig, met mijn baan en mijn inkomen.’

‘Ja.’ Ik teken de welving van haar hals en probeer mijn potloodstreken zo diffuus mogelijk te maken om de zachtheid van dat lichaamsdeel weer te geven.

‘Nu heb ik een baan aangeboden gekregen in Chicago...’

‘Wat?’ Ik hou weer op met tekenen. ‘Echt waar?’

‘Ja, bij Vind-Een-Baas. Dat is een organisatie die nieuwe bazen zoekt voor de huisdieren van terminaal zieke mensen.’

‘Jezus, wat deprimerend. Kan me voorstellen dat je daarmee zit.’

‘Nee, dat is niet het probleem. Ik vind dat ze geweldig werk doen. Daarom heb ik ook gesolliciteerd. Ik moest telkens denken aan die mensen die op sterven liggen en zich zorgen maken over de toekomst van hun huisdier. Het is geruststellend voor hen om te weten dat dat goed komt, snap je?’

Het blijft deprimerend, maar Kinsley heeft nu eenmaal een gigantisch groot hart en ik snap heel goed dat ze voor zo’n organisatie wil werken.

‘Wat is dan het probleem? Het is toch fijn dat ze je willen aanemen?’

‘Ja, maar toen vertelden ze me wat ik ga verdienen.’ Ze slaakt een zucht. ‘Voor dat bedrag kan ik in Chicago nergens woonruimte vinden. Ze zeiden dat ze willen gaan samenwerken met een groot merk biologisch hondenvoer, en als dat lukt, ziet het er heel anders uit. Dan hebben ze meer geld, voor mijn loon en voor nieuwe en betere onderkomens voor de dieren die nog moeten worden uitgeplaatst. Maar ze weten waarschijnlijk pas tegen het einde van het jaar of dat gaat lukken.’

‘En je moet nu ja zeggen.’

‘Min of meer wel, ja.’ Weer een zucht. ‘Ik doe mijn best om het van de zonnige kant te zien. Ik denk... Ik bedoel... Ik kan natuurlijk zeggen dat...’

Terwijl zij naarstig op zoek is naar een oplossing voor dit probleem denk ik ook ingespannen na, maar om een heel andere reden.

Dit is haar droombaan.

En ze gaat nee zeggen omdat ze geen woonruimte kan betalen?

Dacht het niet.

‘Zeg ja. Je kunt wel een tijdje hier logeren.’ Maar zodra ik die woorden heb uitgesproken weet ik al dat ik een enorme fout heb gemaakt.

Shit.